

Erbi zuria eta hontz harroa

Aspaldi, baso oparo eta baketsu batean, haizea bezala korrika egiten zuen eta guztiei laguntzen zien erbi zuri bat bizi zen. Neueta deitzen zioten, bere ilea mendi-tontorreko elurra bezain zuria zelako.

Animalia guztiek maite zuten, jatorra eta alaia zelako, eta beti zuena partekatzen zuelako.

Baina haritz erraldoi baten gainean, luma distiratsu eta begirada harroa zituen hontz oso dotore bat bizi zen. Ullsgrans doktorea zuen izena, eta goizero ispilu gisa balio zuen urmael batean bere isla ikusten zuen.

Egun batean, bere ispiluari deitu eta galdetu zion:

“Ur garbiko ispilu txikia, zein da basoko animaliarik ederrena?”

Eta ispiluak erantzun zion:

“Oso ederra zara, hontz maitea, baina ederrena Neueta erbia da, barrutik eta kanpotik.”

Hontza amorratuta zegoen. Ezin zuen ulertu erbi xume bat bera baino ederragoa nola izan zitekeen! Beraz, erbia beldurtu eta basotik

uxatzeko plana egin zuen.

Ahots mozorrotu bat erabiliz, haritzetik jaitsi eta sagar gorri bizi bat eskaini zion.

“Dastatu, erbi maitea. Are ederragoa egingo zaitu!”

Baina Neueta prest zegoen. Hontzaren begien distira ikusi eta irribarre batekin erantzun zion:

“Eskerrik asko, Hontz andrea, baina zoriontsu naiz naizen bezala”.

Hontza, lotsatuta, adarren artean ezkutatu zen. Animalia guztiek, erbiaren adeitasuna ikusita, zoriondu egin zuten.

Denborarekin, hontzak ulertu zuen benetako edertasuna bihotzean dagoela, eta ispilua egunero erabiltzeari utzi zion. Horren ordez, basoko txori txikiei istorioak kontatzen hasi zen.